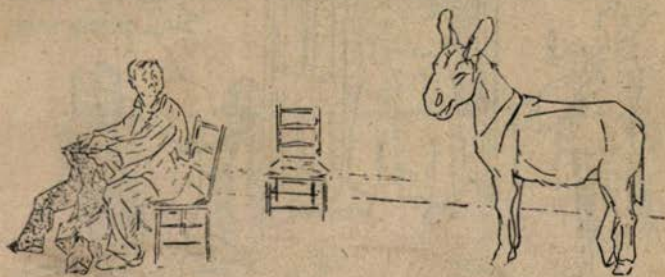

Мисли, че магарето ще почне да го ритя. Такова чудо той другъ пжтъ не е виждалъ. Въ страха си изпървенъ Митко забрави да вика. Сетнѣ му дойде на ума да си намъкна гащитѣ и да излѣзе прѣзъ вратата да повика хазяйката. Но магарето го гледа право въ очитѣ. Чудно животно? Дали е наистина магаре или... или....

Въ това врѣме дългоухия му гостъ се извъртъ и седна на опашката си сжщо като куче. На Митка космитѣ отново настрѣхнаха на главата и

Митко се облича.

студени трѣпки го избиха по цѣлата снага. Той наистина малко познаваше магаретата, но никога не бѣ чувалъ, че тѣ могатъ да сѣдатъ на задницата си, както прави кучето. То се знае, Митко бѣ просвѣтенъ човѣкъ, защото бѣше училъ за конетѣ и магаретата, па и отъ вѣстницитѣ бѣ научилъ за толкова чудни работи, че... че... дѣ да го знае..... всичко може да е.....

Митко бързо нахлу гащитѣ си и изфрѣкна вънъ. Той силно похлопа на вратата на хазяйката си.

— Кой хлопа? пита сънливъ гласъ.

— Магаре, крѣщи Митко, магаре дошло въ стаята ми!

— Какво?